

Нешо

Евгениј го нацара внезапно да се обзрне.

Видя как те прерязват възетата на самаря. Докато извика, в тежният товар се катурна и пръсна по земята. Изплашеният катър побегна.

Добри се върна в къщи с подутото лице и сини бучки по цялото тяло.

Плеше крв и куцаше. Лопатата не бе могла да го заштити - сам срещу двама.

Тогавга дастана пред баца си и намери сили да му издума:

-Стига робство и тиранство! Ще отида другаде да си дира честта. Пуснете ме!

И той заплака.

Петър Чинтула и жена му го изгледаха слисани. Как можаха в устата на тяхното мило и хрисимо дете да се поберат тия думи?

Заплакаха и те.

От хал,от обич към любимото си чедо. Искана от все сърце да му помогнат. Но накъде с тая сиромашия? Като си имаха всичко само две работни ръце. Бащата - ~~за~~ да копае и прави кебета, за да ги изхранва. Майката - ~~за~~ да чепка вълна, да я влачи и прави на кедели, да преде и тъче, за да ги облича. Как да го пуснат само по широкия незнаен свят? Колко бяха така замислени и не се бяха вече ни чули, ни видели...

Но ~~Иван~~ Селимински се беше завърнал. Прочут, богат, почитан от всички.

Какво да правят, що да сторят? По цял ден ^{буля} ~~замина~~ Гана се лута ^{на} ~~на~~.

Къщи, кършеше ръце, изтриваше скритом очите си и неволно посягаше да реже, да
крон и)
~~за~~ ише, от скътаната за сватбени дрехи сива аба. Бащата пестеше. И събра
пет гроша.

Най-сетне дойде и деня който всички очакваха с различни чувства. Но ед
ва тогаварДобри разбра колко е тежка раздялата с роден дом и мили,близки
люде. Изпратиха го извън града, а майка му чак до бистрия извор на "Джан
Куртаран", като не преставаше да му заръчва: никога да не забравя киквишукче
това що му е хортувала, ~~да си спомни за тях~~, да си спомня за тях, да бъде здн
здрав и да се върне. За последен път прегърна своето дете, тъй кротко и ум-